

Nous lideratges, també pel futur econòmic del país

«Tal com les ulleres de 2017 no serveixen per llegir la realitat política avui, cal que regraduem també les ulleres amb què mirem a l'economia»

Una de les notícies del dia és sense cap dubte l'anunci dels estimats Jordi Cuixart i Marcel Mauri de no presentar-se a la reelecció a la presidència i vicepresidència d'Òmnium Cultural. Calen nous lideratges? ens deia avui en Jordi, ¿és imperatiu?. El país, i de fet el món, està en un moment clau de la història recent. Els reptes són majúsculs. Deixant de banda l'agenda política nacional - gens menor la necessitat d'avançar en l'exercici del dret a l'autodeterminació, la defensa de la llengua, la lluita contra la repressió -, la pandèmia i l'emergència climàtica han deixat en evidència, un cop més, les limitacions del model econòmic imperant per garantir el benestar present i futur de tota la població del país.

El 2021 ha sigut un mal any per la indústria catalana, després de molts anys de deixadesa i d'inexistència de visió de futur, davant l'evident necessitat, ja des d'abans de la pandèmia, d'abordar la transició energètica i els límits del model globalitzador. El 2021 ha sigut també l'any en què propostes com l'ampliació de l'aeroport o els jocs olímpics d'hivern han evidenciat la manca de visió de futur i de consciència de l'abast de l'emergència climàtica de les elits econòmiques i polítiques del país. Una resposta a la crisi econòmica basada en més turisme i el curterminisme del totxo i la construcció, és signe de no haver entès res del que ens ofereix el futur proper.

El 2021 l'ha marcat també l'esperança de recuperació, després del daltabaix econòmic de 2020. Una esperança basada pràcticament en una única estratègia: els Fons Next Generation. Malauradament, les notícies que arriben sobre la distribució i execució dels fons europeus semblen indicar que les petites i mitjanes empreses s'enduran les molles amb sort, que les dificultats burocràtiques i l'opacitat seran la norma, i que les grans empreses de sempre seran les que, com sempre, en surtin beneficiades. Pluja de milions perquè tot segueixi igual.

El 2021 ha estat també un any de rècord quant a l'increment de preus. Amb un IPC al 6,1% la patronal segueix proposant increments salarials de poc més de l'1%. Els treballadors i treballadores d'aquest país hem anat perdent poder adquisitiu des de fa anys, mentre grans empreses repartien dividendes multimilionaris fins i tot en mig de la pandèmia. Resultat: seguim tenint cada any xifres rècord de població en situació de pobresa o risc d'exclusió.

Amb la Covid-19 han repuntat els índex de pobresa a Catalunya, amb un 26,3% de la població en risc de pobresa o exclusió, 2,7 punts més que el 2019. Seguir apostant per salaris de pobresa no farà més que incrementar encara més la categoria de 'treballadors pobres', ja molt important a casa nostra. A més de llastrar la recuperació econòmica. En un món d'incerteses, apostar per relocalitzar l'economia i fomentar el consum local, a través de millorar el poder adquisitiu de la classe treballadora, és una resposta molt més assenyada que no pas seguir escanyant als treballadors i treballadores per acumular una mica més, impactant negativament en el consum.

Tal com les ulleres de 2017 no serveixen per llegir la realitat política avui, cal que regraduem també les ulleres amb què mirem a l'economia. Ens calen noves mirades i, per tant, nous lideratges, també en el món econòmic. Nous lideratges a les empreses, cooperatives, Pimes... i administracions, que apostin per una economia que posi la vida i el benestar de la població en el centre. Nous lideratges que aportin visió per una transició energètica, una reindustrialització, i una relocalització productiva adreçades a garantir les necessitats reals de les persones, i no l'ambició dels inversors. Nous lideratges que mirin a tot el territori, que aportin propostes també per als pagesos i pageses, per als qui cuiden la terra i ens alimenten. Nous lideratges que entenguin els

reptes globals als quals ens afrontem, que ens ajudin a preparar-nos davant l'emergència climàtica, i que hagin après d'aquesta pandèmia el que és realment essencial de protegir: la vida.